

[Ingerlise Koefoed]

dere og lignende. Det skal man nok få fornøjelse af i idrætsforbundene i de diskussioner, der skal komme. Det havde vi også i SF. Der var ikke det, vi ikke kunne blive skældt ud for af mændene, fordi vi ønskede kønskvotering. Resultatet må I dømme om. Jeg synes selv, at da kvinderne fik ansvaret, så tog de ansvaret på sig og brugte deres indflydelse, og sådan vil det også ske i idrætsforbundene.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal begynde med at sige tak for de indlæg, der er kommet i denne breddeidrætspolitiske debat; dem er jeg glad for, og jeg skal komme tilbage til hvorfor.

Jeg vil tage udgangspunkt i den debat, som flere gange er blevet nævnt her i dag, nemlig den debat, der blev ført den 27. februar 1985 om breddeidræt, og som gik forud for nedsættelsen af det udvalg, hvis betænkning ligger til grund for dels min redegørelse, dels for debatten i dag. Da sagde den daværende konservative ordfører, hr. Flemming Jensen, at dette udvalgsarbejde ville bringe yderligere materiale frem til den debat, som dette vel var startskuddet til. Det var netop det, det var, og nu er vi mod slutningen af løbet.

Men før jeg går ind på at kommentere de enkelte bemærkninger og specielt spørgsmålet om, hvor vi befinder os tidsmæssigt i forbindelse med breddeidrætten, vil jeg godt rent generelt sige, at den idrætspolitiske holdning, som ligger bag ved det, vi nu har lagt frem, og til grund for det, der bør udvikle sig i den kommende tid, er en hensigt om at sikre, at alle uanset forskelle i øvrigt skal have gode muligheder for at dyrke idræt på den måde, de har lyst til. Enhver skal have mulighed for at dyrke idræt og motion hele livet, for idrætten skal tilrettelægges under hensyn til forskellige grupperes behov. Denne politik skulle gerne fremme og kan fremme menneskers kreativitet, deres fysiske, psykiske og sociale udvikling. Som det også er nævnt i debatten, vil jeg gerne understrege, at den politik, der lægges til rette, skal være en hjælp til selvhjælp; det skal være en politik, som også fremmer foreningerne. På det punkt er jeg ikke enig med hr. Tinning. Jeg tror, foreningerne stadig har store opgaver at løse, hvis man vel at mærke dels udnytter de

fordele, der stadig ligger i foreningerne, dels giver dem de muligheder for omstilling og udvikling, som vi har talt meget om i dag, og som jeg skal vende tilbage til. Det må være de lokale aktiviteter, de decentrale elementer, der spiller en rolle.

Når det er sagt, vil jeg gerne fortsætte med at tage udgangspunkt i hr. Jimmy Stahrs indlæg og tage et spørgsmål op, som er gået igennem flere indlæg. Bl.a. hr. Tinning har været inde på det. Man har talt meget om, at jeg har skrevet i redegørelsens afslutning, at nu skulle betænkningen til høring. Ja, den skal til høring, men den skal ikke uden videre til høring hos dem, der har skrevet betænkningen, som hr. Tinning var inde på forleden dag, da han stillede spørgsmål til mig i onsdagsspørgetiden. Der er nemlig adskillige andre, der bør høres om den betænkning og også om denne redegørelse, som kommer til, andre end dem, som har siddet i breddeidrætsudvalget, og også andre end dem, der har været repræsenteret i breddeidrætsudvalget.

Men der er ikke tale om nogen forhaling i den forbindelse. Der er tale om i løbet af sommeren at skaffe det bedst mulige grundlag for at komme i gang med at finde frem til de beslutninger, som der kan og bør skaffes et politisk flertal til på breddeidrætsområdet.

Også debatten i dag synes jeg har givet nogle ophængspunkter; det er også derfor, vi har debatten. Det har også været hensigten med redegørelsen at lægge op til en debat med betænkningen i baggrunden. Jeg synes, det er forkert – naturligvis synes jeg, det er forkert – at kalde det en tynd redegørelse, for bag ved den ligger jo hele betænkningen på de 400 sider, som der refereres til, og som også i konklusionerne træder frem, og som man kan forholde sig til ud fra konklusionerne.

Der har tegnet sig en række punkter, synes jeg, som vi kan bruge ved den videre overvejelse og politiske stillingtagen sammen med de synspunkter, som kommer ind fra høringen.

Jeg undrer mig lidt over, at hr. Tinning sagde, at hvis det så er meningen at sende høringssvarene ud, så vil der blive ganske meget, for så vil vi nok få en helt ny betænkning med høringssvar. Hvis det er tilfældet, så er der sandelig grund til at høre, for så må